

2008. március 12., szerda

KAP „Állapotfelmérés”

P6_TA(2008)0093

**Az Európai Parlament 2008. március 12-i állásfoglalása a KAP „állapotfelméréséről”
(2007/2195(INI))**

(2009/C 66 E/03)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez intézett „Felkészülés a KAP-reform állapotfelmérésére” című 2007. november 20-i bizottsági közleményre (COM(2007)0722),
- tekintettel a közös agrárpolitika keretébe tartozó közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott támogatási rendszerek létrehozásáról szóló, 2003. szeptember 29-i 1782/2003/EK rendeletre ⁽¹⁾,
- tekintettel az 1782/2003/EK rendelet és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló 1698/2005/EK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló, 2007. december 11-i álláspontjára ⁽²⁾,
- tekintettel az élelmiszer- és takarmányárak növekedéséről szóló, 2007. október 25-i állásfoglalására ⁽³⁾,
- tekintettel az 1782/2003/EK rendeletről a 2008. évi területpihentetés tekintetében való eltérésről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatra vonatkozó, 2007. szeptember 26-i álláspontjára ⁽⁴⁾,
- tekintettel az 1782/2003/EK rendeletben meghatározott közvetlen kifizetések önkéntes modulációjára vonatkozó részletes szabályok megállapításáról, valamint az 1290/2005/EK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról szóló, 2007. február 14-i álláspontjára ⁽⁵⁾,
- tekintettel a kibővített Unió 2007 és 2013 közötti politikai kihívásairól és költségvetési eszközeiről szóló, 2005. június 8-i állásfoglalására ⁽⁶⁾,
- tekintettel az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság között a költségvetési fegyelemről és a pénzgazdálkodás hatékonyságáról és eredményességéről szóló 2006. május 17-i intézményközi megállapodásra ⁽⁷⁾ és különösen annak I. és III. mellékletére, valamint a 3. és 9. számú nyilatkozataira,
- tekintettel a Cseh Köztársaság, az Északi Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmányra ⁽⁸⁾,
- tekintettel a Cseh Köztársaság, az Északi Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről szóló okmányra, valamint az Európai Unió alapját képező szerződéseknek a közös agrárpolitika reformját követő kiigazításáról szóló 2004. március 22-i tanácsi határozatra ⁽⁹⁾,
- tekintettel a WTO 1999. október 26-i harmadik miniszteri konferenciájának előkészítéséről szóló európai tanácsi következtetésekből az Európai Tanács által az Európai Bizottságnak a mezőgazdaság terén folytatandó tárgyalásokra adott megbízására,

⁽¹⁾ HL L 270., 2003.10.21., 1. o. A legutóbb a 146/2008/EK rendelettel (HL L 46., 2008.2.21., 1. o.) módosított rendelet.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0598.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0480.

⁽⁴⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0411.

⁽⁵⁾ HL C 287. E, 2007.11.29., 341. o.

⁽⁶⁾ HL C 124. E, 2006.5.25., 373. o.

⁽⁷⁾ HL C 139., 2006.6.14., 1. o.

⁽⁸⁾ HL L 236., 2003.9.23., 33. o.

⁽⁹⁾ HL L 93., 2004.3.30., 1. o.

2008. március 12., szerda

- tekintettel az EK-Szerződés 33. cikkének (2) bekezdésére, amelyet változatlanul átemeltek a Lisszaboni Szerződés szövegébe,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság jelentésére és a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményére (A6-0047/2008),
- A. mivel a mezőgazdaság és az ahhoz kapcsolódó élelmiszeripar az EU egyik legnagyobb gazdasági ágazata, döntő fontosságú szerepet játszik az élelmiszerellátás biztonsága területén, és egyre fontosabbá válik az EU energetikai biztonságának kiépítésében is,
- B. mivel egy, az európai mezőgazdasági mintán alapuló, egyszerre gazdaságos, környezetkímélő és szociális, valamint a fenntarthatóságot és az élelmiszerellátás biztonságát biztosító közös európai agrárpolitikára (KAP) a jövőben is szükség lesz; azonban tovább kell lépni a sikeres reformok útján, beleértve a vidékfejlesztés további erősítését is,
- C. mivel a KAP-nak a jövőben meg kell szüntetnie az agrártevékenység megkezdésekor a fiatalok előtt álló akadályokat, a generációváltás elsődleges szempontjának beépítésével,
- D. mivel a mezőgazdasági ágazatban tapasztalható bürokráciának a szabályozás átláthatóbbá, érthetőbbé és egyszerűbbé tételével történő csökkentése mérsékelni fogja a vállalkozások és a termelők költségeit, továbbá csökkenteni fogja az adminisztratív terheket,
- E. mivel a KAP-nak nagy eltérések kezelésére kell felkészülnie az agrár- és regionális struktúrákban, és ezzel egyidejűleg válaszokat kell találnia az olyan új kihívásokra is, mint az éghajlatváltozás, a talaj- és vízvédelem, az egyre nagyobb nyitás a világpiac felé, illetve a biomaszra, a nyersanyagok és a megújuló energiák biztosítása, ehhez rendelkeznie kell a szükséges eszközökkel, és meg kell őriznie a KAP eredeti, a közelmúltban a lisszaboni szerződésben megerősített célkitűzéseit, amelyek egészséges és minőségi táplálék olyan módon történő előállításában összegezhető, amelyek valamennyi európai számára elérhető áron hozzáférhető készleteket biztosítanak és a mezőgazdasági termelők jövedelmi szintjének megőrzésére irányulnak,
- F. mivel a KAP jövőbeni változásainak figyelembe kell venniük a fejlődő országok különleges helyzetét, különös tekintettel a legkevésbé fejlett országokra, és el kell kerülniük a mezőgazdasági termékek előállításának és kereskedelmének veszélyeztetését ezen államokban,
- G. mivel a közvetlen kifizetések rendszerét 1992 óta háromszor reformálták meg, 2004 óta pedig a tejágazat kivételével sikerrel hajtották végre valamennyi jelentős piaci rendtartás alapvető és átfogó reformját,
- H. mivel valamennyi fejlett ország rendelkezik agrárpolitikával, és az olyan új helyzetek, mint a világ növekvő népessége, az éghajlatváltozás, a növekvő energiaigény, az ártámogatások leépítése és az egyre nagyobb nyitás a világpiac felé egyrészt általában magasabb piaci árakhoz vezet az agrártermékek tekintetében az EU-ban, másrészt pedig lényegesen nagyobb terméshozam- és áringadozásokhoz vezet majd, ezért a közös agrárpolitikára minden korábbinál inkább szükség van,
- I. mivel a (mennyiségi és minőségi értelemben vett) élelmiszerellátás biztonsága továbbra is a KAP alapvető célja marad, az ökoszisztémák megóvása – amely nélkül nem lehetséges egészséges és fenntartható termelés – és az EU teljes területének kihasználása mellett,
- J. mivel az EU komoly erőfeszítéseket tett az agrárkiadások arányának csökkentésére a teljes költségvetésben, ezek a költségek a 70-es évektől a jelenlegi pénzügyi terv végéig 80 %-ról 33 %-ra csökkentek, míg 2003 óta a mezőgazdasági területek az új tagállamok csatlakozása miatt 37 %-kal nőttek,

2008. március 12., szerda

- K. mivel az állam- és kormányfők a berlini csúcstalálkozón ígéretet tettek, hogy 2013-ig garanciát nyújtanak a KAP első pillérébe tartozó közvetlen kifizetések összkiadására,
- L. mivel a 2004-es csatlakozási okmány a KAP egyes szabályainak alkalmazásától való eltéréseket határoz meg az új tagállamok vonatkozásában, hogy ezáltal kiegyensúlyozza a közvetlen kifizetések alacsonyabb szintjét,
- M. mivel vannak olyan régiók, ahol egyes hagyományos mezőgazdasági termelési formáknak nincs alternatívája, amelyek gyakran ezen régiók legnagyobb mezőgazdasági tevékenységét jelentik és amelyeket ennél fogva kényszerítő erejű környezetvédelmi és regionális politikai okokból, továbbá gazdasági és társadalmi szerkezetük megőrzése érdekében mindenképpen fenn kell tartani és támogatni kell; különös tekintettel a KAP-nak az úgynevezett konvergenciaregiókban betöltött szerepére, ahol a mezőgazdaság és az állattartás hagyományosan rendkívül fontos eszközei a gazdasági fejlődésnek és a munkahelyteremtésnek,
- N. mivel ahhoz, hogy az európai mezőgazdasági termelők várakozásai és beruházásai ne csorbuljanak, biztosítani kell számukra a stabilitást; míg néhány régióban a szabályozási rendszernek lehetővé kell tennie a közép- és hosszú távú előrejelzéseket,
- O. mivel az EU jogalkotóknak el kell kerülniük az EU mezőgazdasági termelők és állattenyésztők hátrányos megkülönböztetését az Unión belüli és harmadik országbeli versenytársaikkal szemben egyaránt, illetve megfelelő eszközökkel esélyegyenlőséget kell teremteniük az EU mezőgazdasági termelők és állattenyésztők számára (egyenlő versenyfeltételek), és különösen ügyelni kell arra, hogy a minőségi, egészségügyi, környezetvédelmi, állatjóléti és egyéb, az uniós mezőgazdasági termelőkre nézve kötelező normákat az Európai Unióba mezőgazdasági termékeket exportálók is betartsák,
- P. tekintettel a KAP-nak az EK-Szerződés 33. cikkében megfogalmazott célkitűzéseire és arra, hogy amennyiben a Lisszaboni Szerződést teljes körűen ratifikálják, a Parlament hozzájárulására lesz szükség a közös agrárpolitikával kapcsolatos összes lényeges jogi és költségvetési döntéshez,
- Q. mivel az élelmiszerellátás biztonságának biztosítása az EU állampolgárai számára prioritásként jelenik meg, és mivel ezt leginkább az uniós élelmiszertermelés támogatásán, és ezzel egy időben a WTO előírások keretében történő importokon keresztül lehet elérni; az élelmiszerellátás biztonsága (jelenleg drámaian alacsony) globális készletek kialakításához nyújtott uniós hozzájárulástól is függ, ami nem csak azt teszi lehetővé, hogy az EU megvédje magát a készletek kimerülése ellen, hanem azt is, hogy felelősségteljesen lépjen fel a globális élelmiszerellátás biztonsága terén,
- R. mivel alaposabb elemzésre van szükség a piacok alakulása és ennek a belső piacra kifejtett hatásai tárgyában, figyelembe véve a nyersanyagtermelés és az árak nemzetközi összefüggéseit,

Bevezetés

1. ragaszkodik a fenntartható, versenyképes és többfunkciós mezőgazdaság védelméhez, amely megőrzi minden egyes termelői ágazat és terület sajátos jellegét, és amely alapvető célként tűzi ki a népesség egészséges és biztonságos, megfelelő mennyiségben és méltányos fogyasztói áron történő élelmiszerellátását;
2. úgy ítéli meg, hogy a KAP 2003-as reformja kulcsfontosságú vonatkozásokban nagy siker volt, mert egyértelműen növelte a KAP átláthatóságát és hatékonyságát, valamint a mezőgazdasági termelők saját felelősségvállalását és piaci orientációját, továbbá úgy véli, hogy ezt a folyamatot folytatni kell, az állam-, illetve kormányfők 2002 decemberében az első pillér mezőgazdasági alapjainak 2013-ig történő változatlan fenntartására tett kötelezettségvállalásainak tiszteletben tartása alapján; rámutat arra, hogy ezzel szemben a KAP, valamint a mezőgazdasági termelőkre hatást gyakorló számos uniós irányelv és rendelet igazgatását számottevő mértékben tovább kell egyszerűsíteni a mezőgazdasági termelők tehermentesítése érdekében anélkül, hogy ez a KAP újra tagállami irányítás alá kerüléséhez vagy az európai mezőgazdasági termelők számára nyújtott támogatások még további csökkenéséhez vezetne;

2008. március 12., szerda

3. úgy véli, hogy a szabályozás minden módját elvető közös piacszerzés politikailag nem kívánatos, mivel – amint azt a jelenlegi helyzet is bizonyítja – az európai és nemzetközi készletek drámaian alacsony szinten állnak, ami negatívan hat a fogyasztók vásárlóerejére és a mezőgazdasági termelők jövedelmére, emellett pedig spekulációnak ad teret; másrésztől kiemeli, hogy rendelkezni kell a konjunktúra esetleges megfordulása, az egészségügyi kockázatok vagy az éghajlati rendellenességek miatt egyre gyakoribbá váló természeti katasztrófák elleni védekezést biztosító eszközökkel;

4. ezért üdvözlí a fent említett bizottsági közleményből eredő technikai kiigazításokat, amelyek célja a 2003-as reform végrehajtásának biztosítása, és felkéri a Bizottságot, hogy garantálja a KAP stabilitásának gazdasági alapelvét;

5. felkéri a Bizottságot, hogy a jövőbeni reformok érdekében végezze el a KAP-ra vonatkozó költség-haszon elemzést az élelmiszerellátás biztonsága, az önellátás és a vidéki lakosság megtartásának szempontjából; felkéri a Bizottságot, hogy elemezze a nemzetközi kereslet növekedéséből adódó élelmiszerár-emelkedés európai fogyasztókra háruló lehetséges költségeit, az agrárpolitikának a lakosságra jelenleg háruló kiadásával összevetve;

6. úgy véli, hogy a WTO-tárgyalások tekintetében az EU számára az jelent kihívást, hogy úgy nézzen szembe a jövőben felmerülő nehézségekkel, hogy eközben maximalizálja a belső jólétet; hangsúlyozza, hogy az Európai Unió feladata az, hogy a lehető legelőnyösebben kihasználja a rendelkezésére álló mozgásteret, például az „érzékeny termékek” esetében; ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a WTO keretén belül bármiféle mezőgazdasági tárgyú megállapodás csak akkor köthető meg, ha megállapodás születik a földrajzi jelzésekre vonatkozó szellemi tulajdonról és az import kritériumait képező nem kereskedelmi szempontokról;

7. kéri a Bizottságot, hogy a WTO-n belül folyó tárgyalások keretében vegye figyelembe a mezőgazdasági termelés mint élelmiszer-termelő ágazat és mint a területi egyensúly, a környezet megóvása és az élelmiszer-biztonság mind mennyiségi, mind pedig minőségi szempontból megfelelő szintjeinek megőrzése tekintetében fontos alkotóelem sajátos jellemzőit;

8. úgy ítéli meg azonban, hogy az EU a jövőben is megfelelő eszközökkel kell rendelkeznie ahhoz, hogy óvintézkedéseket tehessen a jövőbeni piaci és ellátási válságok megakadályozására a mezőgazdasági, valamint az egészségügyi ágazatban;

9. hangsúlyozza, hogy hatékony és alkalmas – pénzügyi vagy egyéb – módon el kell ismerni a mezőgazdaság termelési, környezetvédelmi és vidékfejlesztési feladatait;

10. elvben támogatja az általános célkitűzések beépítését a közös agrárpolitikába, különös tekintettel az élelmiszerellátás biztonságára, a területi kohézióra, valamint a fogyasztók, a környezet, az éghajlat, az állatok, a megújuló energia és a biológiai sokféleség védelmére, hangsúlyozza azonban, hogy ennek a gazdasági teljesítményt, a természetes környezet és az erőforrások védelmét, a helyi fejlesztéseket és a társadalmi méltányosságot ötvöző fenntartható fejlődési politikába kell illeszkednie; rámutat ugyanakkor arra is, hogy a tagállamok állam- és kormányfői megerősítették a KAP célkitűzéseit, amikor az EK-Szerződés 33. cikkének tartalmát átemelték a 2007. december 13-án aláírt Lisszaboni Szerződésbe is;

11. kiemeli, hogy az általános célkitűzések beépítése a közös agrárpolitikába nem veszélyeztetheti a növényi és az állati termékek előállítását az Európai Unió olyan hegyvidéki, hátrányos helyzetű, távol eső vagy szigeti régióiban, ahol extenzív termelés folyik, és nagyrészt a helyi piacon, de emellett a tagállamok nemzeti piacain is értékesítik ezeket a termékeket;

12. úgy véli, hogy ha az Unió szigorú kötelezettségeket állapít meg mezőgazdasági termelők számára, akkor azt is felügyelnie kell, hogy az Unióba exportáló mezőgazdasági termelők is betartsák ezeket az előírásokat, és hogy ennélfogva az Európai Uniónak a WTO-tárgyalások folyamán továbbra is ki kell tartania ezen általános célok elfogadása mellett;

2008. március 12., szerda

13. elutasítja az első pillér 2013-ig tartó időszakra szóló teljes költségvetésének bármilyen csökkentését, és rámutat arra, hogy a termelési és állattenyésztési piacok váratlan megrázkódtatásai idején és a folyamatban lévő reformok kellős közepén a megbízhatóság, biztonság és különösen a 2003-ban hozott döntések tiszteletben tartása létfontosságú tényezők a mezőgazdasági termelők számára;

14. elutasít minden, a gazdaságok mérete vagy jogi formájuk szerinti megkülönböztetést a közvetlen kifizetések esetében, ugyanakkor elismeri, hogy az első pillérben az összes támogatás újbóli szétosztásának a társadalmi és regionális kohézióra, foglalkoztatásra, környezetre, versenyképességre és innovációra tett hatásának holisztikus kivizsgálásán kell alapulnia;

15. javasolja kizárólag azon termelők támogatását, akik tevékenyen részt vesznek a mezőgazdaságban;

16. hangsúlyozza, hogy a Bizottság fenti közleménye keveset szól azokról a problémákról, szükségletekről és kihívásokról, amelyek előtt a 12 új tagállam agrárszektorra áll, és kéri, hogy ezt vegyék figyelembe a küszöbön álló reformok során, valamint mérleget adjon a szerkezetátalakítást és modernizációt célzó kiegészítő finanszírozás kialakítását;

Közvetlen kifizetések

17. úgy véli, hogy a jövőben is feltétlenül szükség lesz a mezőgazdasági termelők részére alapjövdelemként biztosított közvetlen kifizetésekre nemcsak a piac nem megfelelő működése esetén, hanem a mezőgazdasági termelők által biztosított közszolgáltatások ellátásáért, valamint a nemzetközi összehasonlításban nagyon szigorú európai környezetvédelmi, élelmiszer-biztonsági, nyomon követhetőségi, állatvédelmi és szociális előírások ellentételezéseként;

18. ugyanakkor megállapítja, hogy a kifizetések mértéke nem mindig arányos az érintett mezőgazdasági termelők által a szabályok betartására tett erőfeszítésekkel, mivel ezek a kifizetések nagymértékben a korábbi kiadásoktól függenek;

19. felhívja tehát a Bizottságot, hogy nyújtson be jelentést azokról a többletköltségekről, amelyekkel a közös környezet- és állatvédelmi, valamint élelmiszerbiztonsági szabályok következtében a mezőgazdasági termelőknek a főbb nemzetközi versenytársaktól eltérően szembesülniük kell; a jelentésnek emellett össze kell hasonlítania ezeket a költségeket a mezőgazdasági termelőknek juttatott közvetlen kifizetések valódi összegével; továbbá megfelelő részletességgel kell szólnia az egyes tagállamok különböző mezőgazdasági termelői csoportjairól; végül a jelentés a 2013 utáni közös agrárpolitikára vonatkozó döntéshozatali eljárások beindítása előtt közzé kell tenni;

20. üdvözli a Bizottság javaslatát, amely nagyobb rugalmasságot engedélyez a tagállamoknak, hogy önkéntes alapon elmozdulhassanak a közvetlen kifizetéseknek a múltbeli referenciaértékektől történő függetlenítése és az átalányjellegű rendszer bevezetése felé, továbbá felszólítja a Bizottságot, hogy a jogalkotási javaslattal együtt ismertesse azt is, hogy – a tagállamok pozitív tapasztalatait figyelembe véve – van-e lehetőség a területalapú, egységes regionális vagy nemzeti támogatás irányába történő átmenet önkéntes alapú felgyorsítására 2013-ra; ennek ellenére megjegyzi, hogy a múltbeli kifizetésekből eredő teljes körű (vagy részleges) függetlenítést alkalmazó tagállamok dönthetnek úgy, hogy egészen 2013-ig fenntartják ezt a rendszert; felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a területalapú pótlék esetleges hatását, különösen a viszonylag kicsi területen magas állatállomány-koncentrációval rendelkező mezőgazdasági üzemek vonatkozásában;

21. hangsúlyozza, a regionális modellekre való áttérés elhatározásakor figyelembe kell venni az állattenyésztésre vonatkozó sajátos jogszabályok jellegéből fakadó nehézségeket, vagyis azt, hogy az állattenyésztéssel foglalkozó gazdálkodók egyáltalán nem, vagy csak kevés mezőgazdasági területtel rendelkeznek, valamint azt, hogy az extenzív állattenyésztés az Európai Unió számos térségében a települések, közösségek vagy állami szervezetek tulajdonában álló osztatlan legelők közös használatán alapul;

22. úgy ítéli meg, hogy figyelembe véve az egységes támogatási rendszerbe tartozó ágazatok egyre növekvő számát és a rendszer alkalmazása során szerzett tapasztalatokat, néhány határozat és végrehajtási szabály szükségtelenül szigorú és bonyolult, olyannyira, hogy elengedhetlenné vált a végrehajtásra vonatkozó szabályok, célok és a megfelelő igazgatás rendjének újragondolása azokban a tagállamokban és ágazatokban, amelyek ezt kívánják;

2008. március 12., szerda

23. úgy ítéli meg, hogy a közvetlen kifizetések leválasztása általában az EU mezőgazdaság eredményes piacorientációjához vezetett, köszönhetően a jövedelmekre gyakorolt megnövekedett hatásnak, és a mezőgazdasági termelők nagyobb döntési szabadságának, valamint a KAP ehhez kapcsolódó egyszerűsítésének; és felszólítja a Bizottságot, hogy gyorsítsa a támogatások szétválasztásának politikáját, kivéve, ha ez az intézkedés jelentős társadalmi-gazdasági vagy környezeti hátrányokat eredményez egyes régiókban, különösen a legkedvezőtlenebb helyzetű régiókban; megjegyzi ugyanakkor, hogy új hatástanulmány elkészítésére lesz szükség, hogy teljes körűen felmérjék a szétválasztás egyes régiókra, a termelésre és a termőföld-piacra gyakorolt hatásait;
24. úgy véli, hogy általánosságban a közvetlen támogatásnak a mezőgazdasági termeléstől való leválasztása hosszú távon hozzájárulhat az EU mezőgazdaság negatív környezeti hatásának csökkentéséhez, feltéve, hogy az a vidékfejlesztésben együtt jár a fenntartható gyakorlatok támogatásának növelésével;
25. megjegyzi, hogy további szétválasztásra csak a lehetséges hatások gondos megfontolása után kerülhet sor, ideértve, de nem kizárólagosan a különböző mezőgazdasági ágazatok közötti egyensúlyra, a monokultúrák megnövekedett veszélyére és a munkaigényes mezőgazdasági ágazatokat érintő fenyegetésre vonatkozó hatásokat;
26. elismeri, hogy a súlyos piactorzító hatások vonatkozásában nem lehet összehasonlítani az állatlétszám szerinti támogatások helyzetét – a tejre nyújtott támogatásokat is beleértve – és, többek között, az emelkedő takarmányárakat – amely fokozottabban befolyásolja az EU-ban működő egyes állattenyésztési rendszereket;
27. úgy ítéli meg, hogy az állattenyésztéshez nyújtott támogatások teljes szétválasztása bizonyos régiókban – például a hegyvidéki térségekben, és sajátos nehézségekkel küzdő egyéb régiókban (szigetek, száraz és csapadékos területek, a legkülső régiók stb.), ahol nincs alternatívája a viszonylag munkaigényes állattartásnak –, a termelői árak változása miatt az állatlétszám szerinti támogatások teljes leválasztása jelentős gazdasági, társadalmi és környezeti hátrányokkal fenyeget, amelyek nem egyeztethetők össze a Szerződés céljaival; kéri, hogy (részleges) szétválasztás esetén a támogatási jogosultságok megítélése megbízható és friss referenciaadatokon alapuljon;
28. tudatában van annak, hogy az állattenyésztésnek kulcsfontosságú szerepe van az európai mezőgazdaságban, különösen a jelentős állattenyésztéssel rendelkező országok és régiók esetében, ezért egyelőre elfogadhatónak tartaná az állatok után nyújtott összekapcsolt támogatások részleges fenntartását; elismeri azt a kimagasló szerepet, amelyet e nagyon sikeres mezőgazdasági üzemek játszanak a regionális gazdaságban; emlékeztet arra, hogy az 1782/2003/EK rendelet 47–50. cikke megoldást nyújt az intenzív állattenyésztésre vonatkozóan, amelyet 2013-at követően is alkalmazni kell;
29. mindazonáltal úgy véli, hogy ez önmagában nem kielégítő megoldás; ezért a helyes irányba tett első lépésként üdvözli az 1782/2003/EK rendelet 69. cikkének (a továbbiakban: 69. cikk) bejelentett módosítását; megjegyzi azonban, hogy ezt az eszközt nem szabad rejtett eszközként használni ahhoz, hogy létrehozzák az önkéntes modulációt, és elérjék a második pillér kettős megerősítését; úgy ítéli meg ezenkívül, hogy ez az eszköz nem vezethet ahhoz, hogy a KAP visszakerül tagállami irányítás alá, és lehetőleg tiszteletben kell tartani a tagállamok közötti egyenlő bánásmódot;
30. szorgalmazza, hogy a 69. cikk szerinti eszközöket kiemelten a területi kohéziót és az egyes ágazatokat erősítő intézkedésekre használják fel, különösen azon intézkedésekre, amelyek megakadályozzák a mezőgazdasági termelés és különösen az állattenyésztés megszűnését olyan területeken, ahol ez jelentős hátrányokat okozna a természet, a tájkép vagy a regionális fejlődés szempontjából (különösen a hegyvidéki térségekben, a vizes területeken vagy a vízhiánnyal sújtott területeken, más, különösen kedvezőtlen feltételekkel rendelkező térségekben és szélsőséges fekvésű gyepterületeken), olyan intézkedésekre, amelyek a kulcsfontosságú mezőgazdasági ágazatok (pl. tejhasznosítású és húsmarha, valamint a juh ágazat) szerkezetátalakítására vagy erősítésére szolgálnak, továbbá a mindaddig a 2. pilléren kívül eső területalapú környezetvédelmi intézkedésekre (pl. biogazdálkodás), és a kockázatkezelésre;
31. úgy véli, hogy a felülvizsgált 69. cikk keretében biztosított költségvetés – a hatásvizsgálat eredményei függvényében és önkéntes alapon – tagállamonként a közvetlen kifizetéseknek akár a 12%-át is magába foglalhatja;
32. felkéri a Bizottságot, hogy nyújtson be egy javaslatot, amely meghatározza a 69. cikk tagállamok általi alkalmazására vonatkozó közös szabályokat annak érdekében, hogy amennyire lehetséges, elkerüljék a verseny és a kereskedelem valamennyi torzulását, és kéri, hogy adott esetben ez a javaslat illeszkedjen a közös piacszerzés keretébe; kéri másfelől, hogy a 69. cikk alkalmazására vonatkozó valamennyi intézkedésről értesítsék a Bizottságot; végül kötelezi a Bizottságot, hogy készítsen egy hatásvizsgálatot, amelyet majd belefoglalnak a javaslatba;

2008. március 12., szerda

33. úgy véli, hogy az egyes ágazatok erősítését szolgáló intézkedések hosszú távon alapvetően az 1. pillérből finanszírozandók; ezért azon a véleményen van, hogy a 2013 utáni reform előkészítéseként a Bizottságnak átfogóan ki kell értékelnie az átdolgozott 69. cikk alkalmazásának eredményeit;

34. továbbá felszólítja a Bizottságot, hogy 2010. június 30-ig terjesszen elő jelentést, amelyben átfogó módon ismerteti, hogy hosszú távon miként biztosítható Európában a szántóföldi termékek termelése és az állattartás ellátásának biztonsága, figyelembe véve az EU-n belül a termelési rendszerek eltérését, a multifunkcionalitást és a regionális szempontokat (hegyvidéki, kedvezőtlen feltételekkel rendelkező területek és kis szigetek); úgy véli, hogy a jelentésnek ki kell térnie arra a kérdésre is, hogy a termeléstől függetlenített, közvetett támogatások révén, például az extenzív gyepterületekre vagy legelőkre nyújtott támogatások, a különleges tej- és hústermelési kifizetések, a közös környezetvédelmi és állatvédelmi előírások betartásával épített és felszerelt gazdaságoknak nyújtott támogatások, vagy az egyedi válságkezelési intézkedések által miként valósíthatók meg hatékonyabban és célirányosabban a KAP célkitűzései, különösen a fenntarthatóság és a szociális szempontok szemszögéből; hangsúlyozza, hogy a jelentésnek választ kell adnia arra a kérdésre, hogy az intenzív állattenyésztési régiók sajátos szükségleteit figyelembe véve, vajon 2013 után is szükségesek lesznek-e, és milyen mértékben az állatok után nyújtott összekapcsolt támogatások, vagy az 1782/2003/EK rendelet 47–50. cikkéhez hasonló megoldások;

35. javasolja, hogy az új tagállamok, amennyiben úgy kívánják, 2013-ig alkalmazhassák az egyszerűsített egységes területalapú támogatási rendszert (SAPS), és felkéri a Bizottságot annak megvizsgálására, hogy az SAPS alkalmazása nem egyszerűsíthető-e tovább a támogatásra jogosult területekre vonatkozó szabályok módosítása révén;

36. úgy ítéli meg, hogy a KAP megvalósítására szánt költségvetési összegekből megtakarított vagy felhasználásra nem került részt a közös agrárpolitika keretében kell felhasználni;

37. úgy ítéli meg, hogy a közvetlen kifizetések 2013 után is szükségesek lesznek, amelyeknek azonban új objektív kritériumokon kell alapulniuk, különösen munkahelyeknek a mezőgazdasági üzemekben való közvetlen létrehozásán, továbbá a mezőgazdasági termelőket a föld kezelése fejében megillető jövedelem, illetve bizonyos közérdekű szolgáltatásokért vagy különleges előírások betartásáért – ideértve az állatvédelmi előírásokat is – járó ellentételezés irányába kell haladniuk, és egyúttal meg kell vizsgálni az Európában a területalapú regionális támogatások között tapasztalható óriási különbségeket is, illetve azt, hogy mennyiben célszerűek a 2. pillér finanszírozásában tapasztalható eltérések; kéri a Bizottságot, hogy javasoljon megfelelő intézkedéseket ahhoz, hogy a közvetlen kifizetésekből teljes egészében olyan személyek és mezőgazdasági üzemek részesüljenek, akik, illetve amelyek ténylegesen mezőgazdasági tevékenységet folytatnak;

Egyszerűsítés, kölcsönös megfeleltetés és piaci orientáció

38. támogatja a kisebb, ennél fogva körülményesen adminisztrálható, termeléshez kapcsolódó támogatási rendszereknek (szárított takarmány, kender, len, burgonyakeményítő) az egységes területalapú támogatások rendszerébe megfelelő átmeneti időt követően történő integrálását, kivéve, ha ez az intézkedés bizonyos régiókban jelentős társadalmi-gazdasági és/vagy környezeti hátrányokban nyilvánul meg; amennyiben regionális politikai megfontolásokból szükséges, a 69. cikk szerinti kísérő intézkedéseket kell előírni; felhívja a Bizottságot, hogy végezzen esetenként gazdasági és regionális hatásvizsgálatot, amely igazolja, hogy a legmegfelelőbb megoldásról van szó, és meghatározza a végrehajtásához szükséges ütemezést; hangsúlyozza, hogy a szétválasztás nem veszélyeztetheti az érintett termelési módok létét;

39. támogatja a kötelező területpihentetés azonnali megszüntetését, amely mennyiségi szabályozási eszközként értelmét veszti a függetlenített közvetlen kifizetések rendszerében, emellett pedig rendkívül nagy adminisztratív ráfordítást igényel, valamint a területpihentetési támogatásokra való jogosultságok rendszeres jogosultságokká történő alakítását;

40. úgy véli, hogy a parlagterületeknek a mezőgazdasági termékek iránti kereslet növekedéséből következő csökkentésével összefüggésben a második pillérbe tartozó intézkedések vagy a jó mezőgazdasági és környezeti állapot (GAEC) megőrzésére vonatkozó fogalom-meghatározás – az állatvilág és az élőhelyeik biológiai sokfélesége fejlesztésének megkönnyítésével – révén jobban és célirányosabban meg lehet valósítani a területpihentetéssel keletkező környezetpolitikai előnyöket, mint a növények méhek általi beporzásából származót;

2008. március 12., szerda

41. kéri, hogy az energianövényekre nyújtott támogatást egy átmeneti időszak beiktatásával fokozatosan szüntessék meg, mivel az energianövényekre adott támogatások nagy adminisztratív ráfordítást igényelnek, és a jelenlegi piaci környezetben az energiapolitika szempontjából kevés vagy semmilyen előnnyel nem járnak;
42. kéri, hogy az energianövényekre nyújtott támogatások megszüntetése miatt fel nem használt előirányzatokat többek között célzottan a tejpiaci rendtartásra vonatkozó kísérő intézkedésekre fordítsák – különösen a hegyvidéki térségekben és egyéb, sajátos nehézségekkel küzdő térségekben;
43. felhívja a Bizottságot, hogy az agrárkölségvetés piacszabályozási intézkedésekre, például intervenciókra, exporttámogatásokra és tárolásra előirányzott, fel nem használt forrásait – elsősorban a 69. cikknek megfelelően – fordítsa a vidéki térségek gazdaságfejlesztésére, különösen a mezőgazdasági üzemek erősítésére a vidékfejlesztési célkitűzések megvalósítása érdekében;
44. úgy ítéli meg, hogy a kölcsönös megfeleltetést figyelmen kívül hagyó közvetlen kifizetések tovább már nem indokolhatók, és kiemeli, hogy e tekintetben az Európai Uniónak segítenie kell az új tagállamokat egy átmeneti szakasz során a kölcsönös megfeleltetés szabályainak alkalmazásában;
45. a csökkenő közvetlen kifizetések tükrében elutasítja a kölcsönös megfeleltetés alkalmazási körének kibővítését, amíg a tagállamok és a Bizottság nem érnek el jelentős előrelépéseket az ellenőrzési szabályok egyszerűsítése és harmonizálása terén, és amíg a Bizottság nem ad áttekintést a mezőgazdasági termelők számára a kölcsönös megfeleltetéssel kapcsolatban felmerülő költségekről; valamint ebben az összefüggésben utal 2007. december 11-i álláspontjára;
46. úgy ítéli meg, hogy a kölcsönös megfeleltetésnek az európai termelési modellre vonatkozó lényeges előírások és azon előírások ellenőrzésére kell korlátozódnia, amelyekre a módszeres és a különböző tagállamokban összehangolt ellenőrzések alkalmazhatók;
47. kéri, hogy célkitűzéseivel kapcsolatosan legyen hatékonyabb a kölcsönös megfeleltetés, és hogy azt egységesebben hajtsák végre a különböző tagállamokban; kéri a Bizottságot, hogy dolgozzon ki egyértelműbb ajánlásokat ahhoz, a tagállamokat segítség a végrehajtásban;
48. szorgalmazza, hogy szüntessék meg a kölcsönös megfeleltetés miatt az állattartásra háruló aránytalanul nagy terheket; valamint ebben az összefüggésben különösen sürgeti egyes higiéniai és jelölési előírások (pl. a füljelzőkre vonatkozó előírások) kritikus felülvizsgálatát;
49. tekintettel a megváltozott környezeti és termelési feltételekre (éghajlatváltozás, biomassza), elképzelhetőnek tartja a jó mezőgazdasági és környezeti állapotra és a területek fenntartható gazdálkodási gyakorlatainak fenntartására vonatkozó követelmények mérsékelt kiigazítását, amennyiben biztosított, hogy az új követelményeket Európa-szerte összehasonlítható módon hajtják végre;
50. úgy ítéli meg, hogy az egységes területalapú támogatási rendszert alkalmazó tagállamoknak rendelkezniük kell azzal a lehetőséggel, hogy időben elosztva úgy hajtsák végre a kölcsönös megfeleltetés elvét, hogy helyesen létre tudják hozni az ellenőrző rendszereket, és meg tudják győzni a mezőgazdasági termelőket arról, hogy alapvető fontosságú a megállapított előírások betartása;
51. felszólítja a Bizottságot, hogy továbbra is mozdítsa elő a KAP egyszerűsítését, továbbá rendszeresen vizsgálja meg, hogy a jogszabályra szükség van-e és hogy a konkrét előírások hatékonyak-e; úgy ítéli meg e tekintetben, hogy javaslatot kell tenni kiegészítő intézkedésekre, mint például a nem aktivált támogatási jogosultságok átruházására vonatkozó szabályok egyszerűsítése, a minimális összegű támogatási jogosultságok összevonása, egységes támogatás bevezetése a kiskedvezményezett köreben, a nemzeti tartalékra vonatkozó szabályok egyszerűsítése, illetve a tartalék csökkentése vagy megszüntetése a regionális/nemzeti egységes területalapú támogatás felé való átmenet függvényében, a támogatási jogosultság igénybe nem vétel esetén való megszűnésének eltörlése, a szarvasmarhákra és egyéb vonatkozó kézzel írott nyilvántartások megszüntetése;
52. felhívja továbbá a tagállamokat, hogy az előírt határidőben teljesítsék a kifizetéseket, és a Bizottságot, hogy engedélyezze a mezőgazdasági termelőknek történő előzetes kifizetéseket;
53. kéri a Bizottságot, hogy vezesse be a szükséges mechanizmusokat annak érdekében, hogy a harmadik országokból származó behozatal megfeleljen ugyanazoknak az előírásoknak, mint amelyeknek a közösségi termelés megfelel a kölcsönös megfeleltetés, az élelmiszerbiztonság stb. terén;

2008. március 12., szerda

Védőháló

54. úgy ítéli meg, hogy mivel egyre gyakrabban kell számolni környezeti, éghajlati és járványveszélyekkel, valamint nagy agrárpiacon áringadozásokkal, mintegy védőhálóként feltétlenül szükség van kiegészítő kockázati tartalékra;
55. rámutat arra, hogy a piacorientált termelés, a megfelelő vetésforgó, a diverzifikáció, a pénzügyi eszközök, az ellátási lánc szerződésbe foglalása és a biztosítások hasznos eszközök a mezőgazdasági termelők számára a kockázatok elleni védekezéshez, és a megfelelő kockázati biztosításért alapvetően a mezőgazdasági termelők a felelősek;
56. úgy ítéli meg, hogy a piac hiányosságainak orvoslásához meg kell őrizni az intervenciók rendszerét, és azt különleges körülmények között érvényesülő szigorú védőhálónak kell átalakítani, a világpiacon tendenciákon alapuló szabályokkal;
57. támogatja ezért a Bizottság javaslatát, amely szerint az intervenciók küszöbét a piaci értékesítésre szánt növények esetében nullára csökkentendő, és csupán a búza esetében marad meg egy – adott esetben csökkentett mértékű – intervenciók küszöb;
58. úgy ítéli meg, hogy az egyre növekvő kockázatok miatt sürgősen ki kell építeni a magángazdaságra jellemző, illetve vegyes biztosítási rendszereket, mint például a többféle kárveszélyre kötött biztosításokat; tudatában van annak, hogy ez nem sikerülhet a finanszírozásban való állami részvétel nélkül; hangsúlyozza, hogy e rendszerek bevezetése semmiképpen sem sértheti a különböző tagállamok közötti egyenlő bánásmódot; kéri a Bizottságot, hogy fontolja meg egy olyan, az egész Közösségre kiterjedő viszontbiztosítási rendszer jövőbeni bevezetését, amely lehetővé tenné, hogy kezeljék az éghajlati vagy környezeti katasztrófákból adódóan bekövetkező problémákat;
59. emlékeztet arra, hogy gyakorlatilag minden jelentősebb harmadik ország rendelkezik ilyen jellegű, államilag támogatott rendszerrel;
60. úgy ítéli meg, hogy ezért első lépésként 2009-től meg kell teremteni a kockázattartalék-rendszerek nemzeti vagy regionális támogatásának finanszírozási lehetőségeit, amelyek figyelembe veszik az eltérő kockázati potenciálokat Európában; a Bizottságnak meg kell vizsgálnia, hogy a termelői közösségek, az ágazati és szakmaközi egyesületek, valamint a biztosítások magán ágazata mennyiben vonhatók be a rendszerekbe;
61. úgy véli, hogy az egyes ágazatokban uralkodó, rendkívüli mértékben különböző feltételeket figyelembe véve valószínűleg előnyben kell részesíteni a különböző ágazati megoldásokat a horizontális megközelítésekkel szemben (hasonlóan a zöldség-gyümölcs ágazat esetében bevezetett megoldáshoz);
62. úgy véli, hogy ezeket az intézkedéseket az első pillér keretében, a 69. cikk szerint kell támogatni, mivel jellemző módon a piacok politikájának hatálya alá tartozó intézkedésekről van szó;
63. kéri a Bizottságot, hogy tanulmányozza a piaci és az éghajlati válságkezelési eszközök bevezetését, amelyeket a termelők szervezeteinek és a szövetkezeteknek szánunk annak érdekében, hogy segítsenek nekik elviselni a tagjaik által bevitt termék hanyatlásához kapcsolódó költségeket;
64. úgy ítéli meg, hogy a kockázatkezeléssel és a kockázati biztosítással kapcsolatos intézkedések nem eredményezhetik a termeléstől függő támogatási rendszerek újbóli bevezetését;
65. ezért úgy ítéli meg, hogy a Bizottságnak közös keretet kell kialakítania a kockázatkezelési rendszerek tagállamok általi támogatására, a jelenlegi rendszerek sérelme nélkül, amelyeket továbbra is használnak, és amelyekkel a maguk idejében a Bizottság már foglalkozott, hogy a lehető legnagyobb mértékben kizárják a versenyt és a kereskedelmet torzító hatásokat, adott esetben az egységes piacszervezés keretében bevezetendő közösségi szabályok révén;
66. felszólítja a Bizottságot, hogy 2010. június 30-ig nyújtson be átfogó elemzést a már meglévő kockázatkezelési rendszerekről és ezek 2013 utáni közösségi szintű továbbfejlesztésének lehetőségeiről;

2008. március 12., szerda

Moduláció/felső határ/degresszivitás/minimumküszöb

67. rámutat arra, hogy a csökkenő felső értéknek, a modulációnak és a költségvetési fegyelemnek a Bizottság javaslatainak végrehajtása során jelentős újraelosztási hatásai lehetnek egyes régiókban;

68. úgy véli, hogy a vidékfejlesztési előirányzatok bármifajta olyan módosításához, amely nem felel meg a 2006. május 17-i intézményközi megállapodás III. mellékletében szereplő megállapodás szerinti (altételekre vonatkozó) felső értékhatároknak, a három aláíró fél közötti megállapodásra van szükség;

69. rámutat arra, hogy egyelőre nem állnak rendelkezésre következménybecslések a további moduláció, degresszivitás és minimumküszöbök által a munkaerőpiacra és regionális kohézióra gyakorolt hatásokra vonatkozóan; megjegyzi, hogy éppen ezért mindenképpen el kell készíteni az első pillér értékelését;

70. hangsúlyozza, hogy a Bizottság által javasolt minimumszinteknek nem elhanyagolható hatása lehet egyes tagállamokban, és érintheti a KAP támogatásainak a tagállamok közötti elosztását, mivel a felső határ megengedi mintegy 500 millió *euró*-nak az első pillérből a második pillérbe való átcsoportosítását; emlékeztet arra, hogy komoly aggályok vannak továbbra is a második pillér intézkedéseinek jelenlegi költséghatékonyságát illetően; ezért úgy véli, hogy az ezen intézkedés esetleges alkalmazásának köszönhetően megvalósított megtakarításoknak az első pillérben kell maradniuk;

71. jelenlegi formájában elutasítja a Bizottság degresszivitásra vonatkozó javaslatát (legfeljebb 45 %-os csökkentés), mivel nincs egyértelmű kapcsolat a mezőgazdasági üzemek mérete és jövedelme között, és nem veszi figyelembe a nagy mezőgazdasági üzemek működtetéséhez szükséges munkaerőt; a Bizottság javaslata indokolatlan hátrányt jelentene a nagy mezőgazdasági üzemek vagy társulások számára, és a munkaerő leépítéséhez, valamint a fejlett, versenyképes struktúrák megsemmisítéséhez vezetne, továbbá azt eredményezné, hogy a mezőgazdasági üzemeket pusztán a támogatáshoz kapcsolódó okok miatt feldarabolják, és ez Európa számos régiójában strukturális széttagoztságot okozna;

72. úgy ítéli meg, hogy a degresszivitás és/vagy a felső értékhatárok megállapítása csak a munkaerő-piaci és regionális politikai következmények átfogó becslése alapján fogadható el, és csak abban az esetben, ha lehetőség nyílik a társadalombiztosításra kötelezett, teljes munkaidőben foglalkoztatott munkaerő vagy meghatározott üzemi struktúrák (több család közös üzeme, szövetkezeti szervezet stb.) vagy a mezőgazdasági munkaerő költségeinek degresszivitást és felső értékhatárokat csökkentő tényezőként való figyelembevételére; kéri a Bizottságot, vegye figyelembe, hogy nem szabad hátrányos helyzetbe hoznia azon kisebb mezőgazdasági üzemeket, amelyek a versenyképesség növelése és megtakarítások elérése érdekében egyetlen jogi személyiséggel rendelkező egységbe tömörülnek;

73. kéri, hogy a degresszivitásból származó források maradjanak regionális vagy tagállami szinten, ahol azokat például a 69. cikk szerinti vagy a második pillérbe tartozó intézkedésekre használják fel; kéri, hogy ezen alapok közvetlen kedvezményezettjei a mezőgazdasági termelők legyenek;

74. az Európai Számvevőszék 2006. évi éves jelentését is figyelembe véve támogatja a minimumküszöb javasolt megemelését, amely egy hektár vagy ennek megfelelően 250 *euró* lehetne, egyszeri támogatás vagy minimum átalány létrehozása mellett a kisebb kedvezményezettek számára; ugyanakkor úgy ítéli meg, hogy igen indokolt esetekben, amikor a mezőgazdaságban nagy strukturális eltéréseket állapítanak meg, meg kell hagyni a minimumküszöbök megállapításának lehetőségét a tagállamok számára;

75. mindazonáltal támogatja a Bizottság arra irányuló erőfeszítéseit, hogy a KAP második pillére keretében megfelelő finanszírozást biztosítson a vidéki térségekre irányuló fenntartható politika számára, miközben úgy ítéli meg, hogy e célkitűzés elérése nem történhet az első pillér rovására;

76. rámutat arra, hogy az amúgy is döntő hatású egyéni csökkentések fényében hatásvizsgálat nélkül nem érthet egyet a közvetlen kifizetések további 8 %-os csökkentésével;

2008. március 12., szerda

77. úgy ítéli meg, hogy a nagy összegű kifizetések csökkentésére irányuló, széles körben megfogalmazott követeléseket figyelembe véve elképzelhetőnek tűnik a progresszív moduláció az eddigi felismerések és olyan hatásvizsgálat alapján, amely figyelembe veszi a mezőgazdasági üzemek szerkezetét (szövetkezetek stb.), a mezőgazdasági munkaerőt és/vagy a munkaerő költségeit, valamint az egyedi termelési típusokat (például: a viszonylag kis területen magas állatállomány-sűrűséggel rendelkező mezőgazdasági üzemek és régiók sajátos problémáit);

A progresszív modulációból származó forrásokat a modulációs forrásokra általánosan alkalmazandó szabályoknak megfelelően kell elosztani, és abban a régiókban vagy tagállamban kell maradniuk, ahonnan származnak;

az Európai Parlament az alábbi formában tudná elképzelni a progresszív modulációt:

10 000 – 100 000 eurós közvetlen kifizetések	– 1 % (a teljes 2009–2013-as alkalmazási időszakra)
100 000 – 200 000 eurós közvetlen kifizetések	– 2 % (a teljes 2009–2013-as alkalmazási időszakra)
200 000 – 300 000 eurós közvetlen kifizetések	– 3 % (a teljes 2009–2013-as alkalmazási időszakra)
300 000 euró feletti közvetlen kifizetések	– 4 % (a teljes 2009–2013-as alkalmazási időszakra);

78. kéri, hogy az önkéntes modulációt helyettesítsék a kötelező modulációval;

79. úgy ítéli meg, hogy a modulációs forrásokat kiemelten a Leader módszerének felhasználásával, valamint olyan intézkedésekre kell fordítani melyek célja: a biodiverzitás elvesztése elleni küzdelem, kockázati biztosítás, az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás, a biomassza fenntartható használatára irányuló intézkedések, a strukturális reformok kísérő intézkedései (pl. tejpiaci rendtartás), a termelés biztosítása a hegyvidéki térségekben, kis, szigeti régiókban és más, hasonlóan kedvezőtlen feltételekkel rendelkező térségekben, minőségbiztosítás (beleértve az állatvédelmi intézkedéseket is), biogazdálkodás, értékesítési intézkedések és a műszaki fejlődéshez történő alkalmazkodás; kéri, hogy ezen intézkedések közvetlen kedvezményezettjei a mezőgazdasági termelők legyenek;

Tejpiaci rendtartás

80. tudatában van annak, hogy az eddigi tejkvótarendszer eddigi formájában 2015 után várhatóan megszűnik, és a jövőbeli tejpiaci rendtartás mibenlétének átfogó elemzésére szólítja fel a Bizottságot; felkéri a Bizottságot, hogy nyújtson be meggyőző tervet a 2015 utáni időszakra vonatkozóan, amely biztosítja a tejtermelés folyamatosságát Európában, beleértve a hegyvidéki és az elszigetelt régiókat, valamint a sajátos nehézségekkel küzdő régiókat is;

81. felhívja a Bizottság figyelmét a Parlament által a tejpiaci közös szervezésének mini reformcsomagja keretében hozott, a piaci intézkedésekről és a tejalapról szóló határozatokra ⁽¹⁾;

82. felhívja valamennyi érintett felet, hogy használja ki a 2015-ig tartó időszakot a piaci pozíciók stabilizálására vagy megerősítésére, és biztosítson „zökkenőmentes átállást” az európai tejipar ágazata számára, lehetőleg strukturális kvótaemelésekkel;

83. szorgalmazza a tejkvótának a világgiazi kereslet megváltozása esetén történő módosítását, a piaci helyzetnek megfelelően; ezért úgy véli, hogy a 2008/2009-es tejtévre vonatkozóan a kvótákat minden egyes tagállam esetében önkéntes alapon 2%-kal emelni kell; kéri a Bizottságot, hogy a növekményt helyezze a nemzeti tartalékba; a kvóta évenkénti felülvizsgálatára szólít fel;

84. a 2009/2010-es tejtévre vonatkozóan a megemelt lefölezések jelentős csökkentését szorgalmazza, valamint a rákövetkező években további csökkentéseket javasol a kvótaárak emelkedésének ellensúlyozására, továbbá a kvóták Európa-szerte történő utólagos kiegyenlítését kéri, ami a kvóták jobb kihasználását tenné lehetővé;

85. különleges kísérő intézkedéseket kér annak érdekében, hogy megakadályozzák a tejgazdaságok megszüntetését a hegyvidéki régiókban és más sajátos nehézségekkel küzdő régiókban, amíg ott nincs alternatívája a hagyományos tejgazdaságnak, vagy ahol a mezőgazdaság feladása természeti szempontból jelentős térségek elvesztéséhez vezetne;

⁽¹⁾ 2007. szeptember 5-én elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0371, P6_TA(2007)0372, P6_TA(2007)0373.

2008. március 12., szerda

86. úgy ítéli meg, hogy elsősorban a 69. cikk szerinti megfelelő pénzeszközöket kell rendelkezésre bocsátani a tejgazdaság megőrzése érdekében, különösen a hegyvidéki térségekben, a legkülső régiókban (pl. az Azori-szigeteken) és más, hasonló nehézségekkel küzdő térségekben, pl. a területalapú támogatások nemzeti („top-up”) kiegészítése révén (hasonlóan a cukorágazat esetében hozott intézkedésekhez), valamint a tejelő tehenekre, a gyepterületekre vagy a külterjes legeltetésre nyújtott támogatások, különleges tejtámogatások vagy az ágazat megerősítésére, illetve szerkezetátalakítására és különleges, magas minőségű termékek támogatására irányuló különleges regionális programok formájában;
87. úgy véli, hogy a termelői, ágazati és szakmaközi szövetségek erősítése a felülvizsgált 69. cikk további részét képezhetné;
88. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat annak mérlegelésére, hogy célszerű lenne-e a nemzeti kvóták nem lineáris megemlése, a kvóták további megemlése céljából, azon tagállamok esetében, amelyekben a termelési kontingensek hagyományosan veszteségesek;
89. úgy ítéli meg, hogy külön alapot (tejalap) kellene létrehozni ezen intézkedések finanszírozására, mely alapot részben az ágazat reformjából származó megtakarításokból lehetne finanszírozni;

Egyéb

90. rámutat arra, hogy az európai mezőgazdaság erőssége és jövője a regionális, hagyományos és egyéb elismert magas minőségű termékekben és a feldolgozott termékekben rejlik;
91. ezzel összefüggésben kéri, hogy a Bizottság vezesse be az „európai márkát”, amely alkalmas az európai piacon, valamint a nemzetközi piacokon az európai mezőgazdasági és élelmiszeripari termelés azonosítására, és határozza meg azokat a szigorú környezetvédelmi, állatjóléti és élelmiszer-biztonsági standardokat amelyeket a termelés során betartanak;
92. ezért felhívja a Bizottságot, hogy terjesszen elő átfogó koncepciót a magas minőségű európai termékek bel- és külföldi forgalmazásának javítása érdekében – pl. tájékoztató és támogató kampányokkal, a termelői szervezetek támogatásával tevékenységük megtervezésében és fokozásában, az ágazati szerveződések egyéb formáinak erősítésével vagy olyan, a fogyasztók számára világosabb és könnyebben érthető címkézés létrehozásával, amelyen többek között szerepel a felhasznált mezőgazdasági alapanyagok eredetének jelölése;
93. felkéri a Bizottságot, hogy a költségvetés kiigazítási folyamatának részeként növelje a belső és külső piaci tájékoztató és támogató kampányokra szánt előirányzatokat;
94. kéri a Bizottságot, hogy vegye fontolóra egy KAP-ra vonatkozó hiteles kommunikációs politika szükségességét, amely az agrárvilág és a társadalom közötti szakadékot volna hivatott csökkenteni, és nem kizárólag népszerűsítő és reklámmechanizmusként működne;
95. úgy ítéli meg, hogy erősíteni kell a termelői és szakmaközi szervezeteket, és fokozottabban kell támogatni e szervezeteket, különösen azokban a tagállamokban, ahol alacsony a számuk, annak érdekében, hogy a mezőgazdasági termelőknek jobb piaci helyzetet biztosítsanak a nagy- és kiskereskedelem irányában, ezzel egyidejűleg pedig támogatni kell a minőségbiztosítási rendszereket az élelmiszer-gyártási láncban, ideértve az eddigi gyártási gyakorlatok alternatíváit is;
96. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hozzák meg a szükséges intézkedéseket a spekulációs tevékenységeknek, az élelmiszerpiac ellenőrzésének, valamint az élelmiszer-ipari kartellek létrejöttének megakadályozására, melyek kizárólag saját profitjuk növelése, a termelőnek fizetendő ár csökkentése és magas fogyasztói árak kikényszerítése céljából kihasználják a joghézagot és az ellenőrzések hiányát, a termelők és a fogyasztók szervezetlenségét és a megfelelő infrastruktúrák hiányát;

97. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a Bizottság elmulasztotta az alkalmat, hogy általánosabb megközelítésben foglalkozzon az olyan élelmiszer- és takarmánybehozatalok előfordulásának megnövekedésével kapcsolatos problémákkal, amelyek nem felelnek meg az uniós normáknak és így veszélyeztethetik az EU által az állami támogatás környezeti, állatjóléti és társadalmi feltételekhez kötöttségével kapcsolatban elért eredményeket; felhívja a Bizottságot, hogy javasoljon intézkedéseket a helyzet lehető leghamarabbi orvoslására, és biztosítsa a közösségi környezetvédelmi és egészségügyi jogszabályok betartását;

2008. március 12., szerda

98. arra ösztönzi a Bizottságot, hogy sürgősen dolgozzon ki átfogó koncepciót arra, hogy a világereskedelmi tárgyalásokon érvényesítése az európai nem kereskedelmi vonatkozású szempontokat – különösen a földrajzi jelzések elismerésének és védelmének kérdése, a földrajzi információk az állatok jóléte, és a behozott állati és növényi eredetű termékek egészségügyi állapota stb. – céljából annak érdekében, hogy ne alakuljon ki az európai termelőkkel szemben tisztességtelen verseny, és hogy az állatjóléti és környezetvédelmi problémákat ne tegyék át harmadik országokba; kéri a Bizottságot, a WTO tárgyalásain aktívan támogassa a minősített piacra jutás fogalmát annak érdekében, hogy támogassák a mezőgazdaságban a fenntarthatósági normákat;

99. rámutat arra, hogy az európai mezőgazdaság a jövőben sem fog megfelelő külső védelem nélkül boldogulni; ezért kéri, hogy a harmadik országokból származó termékeket az EU-ban előállított termékekkel azonos minőségi és biztonsági követelményeknek vessék alá;

100. megítélése szerint az exporttámogatások eltörlését kompenzálni kell a harmadik országokban szervezett népszerűsítő intézkedésekkel;

101. emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatosan a mezőgazdaság két fő politikai kihívással néz szembe: az éghajlatváltozásért felelős üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése és az e változás következményeihez való alkalmazkodás; hangsúlyozza, hogy következésképpen a mezőgazdaság kettős kihívás előtt áll: csökkentenie kell saját gázkibocsátását, miközben alkalmazkodnia kell a globális felmelegedés előre látható hatásaihoz;

102. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás nem csupán környezetvédelmi probléma, hanem társadalmi-gazdasági probléma is, és ezért a mezőgazdaságban – amely az egyik legsérülékenyebb ágazat, amely közvetlenül függ az éghajlati tényezőktől – környezetvédelmi téren kifejezett aggodalmaknak és kifejtett erőfeszítéseknek figyelembe kell venniük, hogy szükség van a vidéki területek gazdasági és társadalmi működőképességének biztosítására;

103. emlékeztet arra, hogy a mezőgazdaságnak (mint olyan ágazatnak, amely a metán és a nitrát-oxid, két erős üvegházhatású gáz kibocsátásának forrása) az üvegházhatáshoz való hozzájárulása korlátozott, és csökkenőben van – az Európai Unióban a KAP keretében már beiktatott intézkedések végrehajtásának köszönhetően, melyek közé tartozik a kölcsönös megfeleltetés, a mezőgazdasági-környezetvédelmi rendelkezések, és a vidékfejlesztést szolgáló egyéb intézkedések;

104. felszólítja a Bizottságot annak felülvizsgálatára, hogy ez a teljesítmény még mennyiben növelhető azáltal, hogy a mezőgazdaságot integrálják a kiotói mechanizmusokba;

105. úgy ítéli meg, hogy a mezőgazdaságból származó megújuló energiák kínálata nem érvényesülhet egyoldalúan az állattenyésztés és Európa és a világ népessége ételmiszerellátásának biztonsága, a fenntartható fejlődés és a biológia sokféleség terhére; ezért kéri a Bizottságot, hogy készítsen tanulmányt a megújuló energiák előmozdítása által az ételmiszerellátás biztonságára és a környezetre gyakorolt hatásokról; kéri, hogy biztosítsanak megfelelő forrásokat a legújabb hatékony energetikai technológiák kutatására és bevezetésére, amelyek teljes mértékben kihasználják a biomasszát (pl. 2. generációs bioüzemanyagok); és nyomatékosan emlékeztet arra, hogy rövid távon az állati maradékanyagokon alapuló biogázüzemek rendelkeznek a legnagyobb és leginkább fenntartható növekedési potenciállal a biomasszából nyerhető többletenergiát illetően;

106. kiemeli a mezőgazdasági tevékenység, illetve a vízminőség és -mennyiség közötti szoros összefüggést, és hangsúlyozza, hogy a mezőgazdaság miatt a vízi környezetre ható nyomást fenntartható módon kell kezelni; úgy gondolja, hogy a szennyező fizet elvvel együtt a környezetvédelmi jogszabályokat kell irányadó elvnek tekinteni a fenntartható vízgazdálkodás és a környezetvédelmi célkitűzések hatékony megvalósításához;

107. úgy ítéli meg, hogy az agrárkifizetések rendszerét 2013 után is tovább kell fejleszteni, és felhívja a Bizottságot, hogy e célból 2010. június 30-ig – nem utolsósorban arra tekintettel, hogy az európai mezőgazdasági termelők számára fontos, hogy hosszú távon tudjanak tervezni –, terjessze elő az elképzelhető új struktúrák átfogó elemzését, különösen az olyan stratégiai célkitűzések meghatározása által, amelyek azt tükrözik, hogy az európai mezőgazdaság fejlődése eszközt jelent az innováció kihasználásához, a földterület hatékony felhasználásához, a termelés minőségének biztosításához, a gazdálkodók bevételeinek fenntartásához és a környezet és az ételmiszerellátás biztonsága biztosításához; kéri a Bizottságot, hogy vizsgálja meg az adminisztratív eljárások radikális egyszerűsítésének lehetőségét, különösen a kedvezményezettenként évi 20 000 eurónál alacsonyabb összegű támogatásoknál;

2008. március 12., szerda

108. rámutat arra, hogy a mezőgazdaság egyszerre befolyásolja, megteremti és veszélyezteti a biológiai sokféleséget; úgy véli, hogy globális, helyi, és uniós szintű erőfeszítésekre van szükség az ökoszisztéma által a biológiai sokféleség révén biztosított értékes folyamatok, nevezetesen a levegő- és víztisztítás, a termények beporzása és az erózió elleni védelem megóvásához;

109. rámutat arra, hogy a vidékfejlesztés (és pénzügyi eszköze, az EMVA) a KAP második pilléréként a jelenlegi, 2007-től 2013-ig tartó programozási időszakban fontos regionális hatással bír; sürgeti a Bizottságot, hogy a regionális politika (strukturális alapok) programjaival kapcsolatban használja ki a következetesebb végrehajtás lehetőségeit, hogy integrált megközelítést érjen el azokon a területeken, ahol szinergia valószínűsíthető;

110. úgy véli, hogy a vidékfejlesztés nem lehetséges mezőgazdasági tevékenység nélkül, és a célkitűzésnek a vidéki területeken a gazdasági működőképesség biztosítását és az ott élők életminőségének javítását kell tekinteni;

111. sürgeti a Bizottságot, hogy terjesszen elő koherens javaslatcsomagot a fenntartható mezőgazdasági tevékenységeknek különösen a kedvezőtlen és természeti hátrányokkal küzdő területeken való fenntartása és fejlesztése érdekében, mivel ezek kulcsfontosságúak a biológiai sokféleség és az ökoszisztémák megóvása vonatkozásában;

112. felhívja a Bizottságot, hogy fokozza a kutatási és technológiaátadási intézkedéseket, különösen azért, hogy a fenntartható mezőgazdaság érdekében előmozdítsa az olyan termelési módszereket, amelyek fokozottan ügyelnek a környezetre és az ökoszisztémára;

113. felhívja a figyelmet az EU-szerte zajló sikeres projektekre, amelyekben a mezőgazdasági termelők, a környezetvédő csoportok és a hatóságok közötti helyi és regionális szintű együttműködés eredményesen csökkentette a mezőgazdaság környezeti hatását.

114. úgy ítéli meg, hogy a jövőbeli rendszernek fokozottan a vidéki térségek és városkörnyéki területek társadalmi, gazdasági és területi kohéziójára, valamint integrált fejlesztésének szempontjaira, a mezőgazdasági kulcságazatok erősítésére, az erőfeszítések jutalmazására és a többletterhelések ellentételezésére, valamint a kockázatkezelésre kell összpontosítania; úgy ítéli meg, hogy ehhez teljesen új alapokra kell helyezni az első és a második pillér viszonyát;

115. úgy véli, hogy az európai mezőgazdaság környezetkímélő megoldásokkal szolgálhat urbanizált társadalmunk legsürgetőbb problémáira, beleértve a városkörnyéki területeket is, és így módon hozzájárul a lisszaboni és a göteborgei stratégia célkitűzéseinek megvalósításához;

116. felhívja a figyelmet a mezőgazdasági termelőknek a városkörnyéki területeken betöltött különleges szerepére; a városkörnyéki térségek mezőgazdasági termelői és irányítói képesek olyan megoldások előmozdítására, melyekkel elérhetők a lisszaboni célkitűzések (tudás, kutatás, innováció) és a göteborgei célkitűzések (fenntartható fejlődés);

*

* *

117. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.
